

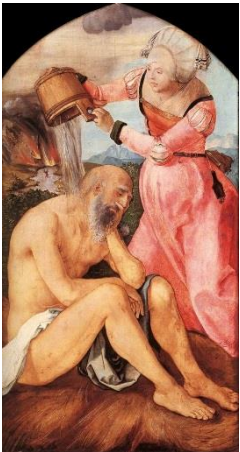
Gemeente van Christus,

Je zult maar de vrouw van Job zijn!

In het hele verhaal is maar weinig plaats voor haar ingeruimd. Job wordt beschreven als grootgrondbezitter, vader van veel kinderen, baas van vele dienaren. Maar zijn vrouw wordt niet genoemd. Niet in goede en niet in slechte tijden.

De enige keer dat ze het woord krijgt, hoorden wij hier vanmorgen; en de negatieve waardering van de verteller is overduidelijk. Ze wordt neergezet als een dwaze vrouw, als de vertegenwoordiger van de satan op aarde. In haar eigen woorden lijkt ze te herhalen wat de satan tegen God zegt: volhard je nog in je vroomheid, nu je alles verloren hebt?

In de uitleggeschiedenis, heeft de vrouw van Job nogal een negatieve klank. Het zal je vrouw maar wezen, heet het dan.

Nu is er vertaling van het Oude Testament van zo'n 300 jaar vóór Christus, en wordt aan de zinnen over de vrouw van Job een aantal verzen toegevoegd. *Iets* meer perspectief.

Luistert u mee:

"Na verloop van lange tijd sprak zijn vrouw tot Job:

'Hoe lang nog zal jij dit uithouden en zeggen:

'Zie, ik houd nog een korte tijd vol
in afwachting van de hoop op mijn redding.'

Zie, je aandenken is van de aarde weggevaagd,
je zonen en dochters, de smarten en moeiten van mijn schoot,
waarvoor ik tevergeefs heb geleden en gewerkt.

Jij zelf zit in een vuilnis van wormen
en je brengt de nacht door in de open lucht.
Maar ik trek als dagloonster door het land
van de ene plaats naar de andere en van huis tot huis:
ik wacht op het ondergaan van de zon
om rust te vinden van het zwoegen en de smarten,
die mij thans overstelpen.
Spreek een enkel woord tegen de Heer en sterf!"

De woorden die haar in déze vertelling uitspreekt, vertellen alles van haar bezorgdheid. Van haar wanhoop en haar smart. Ook zij heeft verloren. En het juk dat zij draagt is zwaar, het is er *altijd*. Het verlies van een kind is er nooit meer niet. Misbruikt-zijn er nooit meer niet. Dit lijden heeft alle levensvreugd doordrengt.

“Hoe houd je het vol?” Hoe houd je het uit, in die duisternis? In zoveel verdriet?

De vrouw van Job komt in opstand.

We kunnen wel zeggen, dat God dit ook niet wil, het ongeluk, de voortijdige dood, al dat verdriet dat zo hemelhoog is opgetast, maar wat dan? Is het uiteindelijk genoeg, te geloven dat er een God naast je staat, in en door de mensen om je heen? Is God dan uiteindelijk niet net zo onmachtig als wij, niet opgewassen tegen het leven en vooral niet tegen de dood? Wat verlies je dan eigenlijk, als je god en geloof op zou geven? Niets toch? Ze vloekt het uit. Haar intense wanhoop maakt dat ze haar man aanspoort het hoofd in de schoot te leggen.

Haar boze gevloek en getier blijkt een heilzame opstand te zijn. Hoewel hij haar voor dwaas uitmaakt, blijken haar woorden Job wél tot nadenken te brengen.

(Woorden)

Na zijn eerste verlies stamelt Job vroom:

‘De Heer heeft gegeven,
de Heer heeft genomen,
gezegend zij de Naam van de Heer.’

Maar na de opmerking van zijn vrouw, vraagt hij haar:

‘Zouden we het goede wel ontvangen van God,
en zouden we het kwade niet ontvangen?’

Job lijkt hetzelfde te zeggen, maar er zijn subtiele, maar cruciale verschillen!

- Gebruikt niet de Naam van God, Heer. Maar enkel het algemene woord ‘god’.
- Job spreekt geen lofprijzing, geen zegening uit over de Naam van de Heer.
- Job stelt een vraag, in plaats dat hij een stelling poneert. Zijn stellige geloofszekerheid is vervangen door onzekerheid.
- Het perspectief van waaruit Job spreekt, is totaal gekanteld. Spreekt hij eerst vanuit een hemels of goddelijk perspectief (De Heer neemt en geeft), nu spreekt hij vanuit een aards of menselijk perspectief (als wij het goede aannemen, waarom dan niet ook het kwade)

Deze kanteling van perspectief is bepalend voor het vervolg van het boek! Niet langer zit Job lijdzaam af te wachten wat hem overkomt, maar Job gaat vragen stellen! Job geeft woorden aan zijn onmacht, boosheid, zijn teleurstelling en wanhoop. En hij adresseert die vragen ook: God! Hij roept God ter verantwoording voor hetgeen hem overkomen is.

Job staat op uit zijn passieve lijdzaamheid en neemt zelf het woord. En zo geeft hij een stem aan de vele wanhopigen in deze wereld. Moeders die zich doodwerken om eten voor hun kinderen te kunnen kopen.

Vaders in oorlogsgebieden; die machteloos toezien dat hun vrouwen worden misbruikt. Mensen die op de vlucht zijn, nergens thuis, nergens veilig. Hij spreekt voor als die mensen die bidden, terwijl de hemel zwijgt.

Job geeft hen stem en leert ons te klagen tot God. Job zucht, keert zich tegen God. Hij roept tot Hem: God: Waar ben jij!!!

Je zal de vrouw van Job maar wezen!

Mede door haar, kan Job van een zeker wetende gelovig, een vragensteller worden. Niet

langer is hij een alles zeker wetende gelovige maar wordt hij een mens van vlees en bloed, als jij en ik. Overmand door twijfel en vechtlust, strijdvaardigheid om zijn geloof in God te confronteren met zijn leven en dood, met zijn lijden en ellende.

Job heeft gelijk, met zijn vroomheid en met zijn verzet. Die vroomheid en dat verzet staan niet haaks op elkaar, maar ze vullen elkaar aan. Vragen stellen, onrecht aanklagen, is wat anders dan de ander de rug toekeren. Job laat God niet los, omdat hij weet dat God hém niet zal loslaten.

Linn en Zoë; als er iets is dat jullie mee mogen nemen van deze ietwat ingewikkelde preek, dan is het de aansporing om vragen te stellen. Leg je niet neer bij kant- en klare antwoorden of ontoereikende doodoeners. Vraag je ouders en vraag deze gemeenschap de óren van het hoofd over het waarom en het waartoe. Leg je niet neer bij onrecht, bij verlies, bij geweld. God ging vanmorgen met jullie, symbolisch, de weg door het

water en dood, en heeft jullie niet losgelaten. Weet, dat de Eeuwige de mens nooit los zal laten, hoe diep water en de duisternis ook zijn.

Amen.